

[Niels Andersen.]

for verden i det hele taget. I den forbindelse har de sidste dages begivenheder stor interesse, idet det i hvert fald foreløbig ser ud til, at Macmillans rejse til Sovjet har bevirket, at der kommer et udenrigsministermøde i stand, som skal behandle de problemer, der knytter sig til Berlin og Tyskland. Fra dansk side må vi håbe, at den situation, der nu foreligger, må føre frem til reelle forhandlinger, og man må i øvrigt nok erkende, at uden NATO er det langtfra sikkert, at vesteuropæiske lande ville kunne være partnere i en sådan forhandling på samme måde, som der nu er mulighed for.

Det fremgår af udenrigsministerens redegørelse, at Danmark på et par områder har kunnet forøge vor praktiske FN-indsats. Det drejer sig først om det danske bidrag til De Forenede Nationers beredskabsstyrke i Gaza, hvor den danske styrke er øget med 100 mand, således at vi nu er oppe på i alt 560 mand. Ligeledes har Danmark stillet officerer til rådighed for FNs observatørkorps i Libanon, som nu har afsluttet sin virksomhed, ligesom danske officerer fortsat gør tjeneste i observatørkorpsene i Kashmir og i våbenstilstandskommissionen i Palæstina. Disse foranstaltninger, der er etableret helt på frivillig basis, kan vi give vor tilslutning.

Det andet område vedrører den økonomiske hjælp til de underudviklede lande, og her er det bemærkelsesværdigt, at en nærmere beregning efter udenrigsministerens opfattelse vil vise, at de råvareprisfald, som den senere tid har ført med sig, har givet de underudviklede lande større tab, end mange års internationalt hjælpearbejde kan opveje. Det forhold rejser spørgsmålet, om den hjælp, vi yder de underudviklede områder, er af den rigtige karakter. Det er næppe klogt at presse en udvikling frem i disse områder, men vi bør ganske enkelt tilbyde de pågældende lande en uddannelsesmæssig hjælp i takt med det behov og de ønsker, der foreligger. Det må være hjælp til selvhjælp, vi yder her, og målet må være et så frit økonomisk samvirke som muligt mellem ligeberettigede nationer.

Afspændingspolitikken må fortsætte gennem FN-arbejdet. Danmark må medvirke på alle fronter i det internationale sam-

arbejde for at skabe større forståelse og større samarbejdsvilje nationerne imellem. De mange andre spørgsmål, den højtærede udenrigsminister fremdrog i sin redegørelse, skal jeg ikke nærmere kommentere; jeg skal kun give tilslutning til den linje, man fra den danske regerings side har fulgt i de udenrigspolitiske spørgsmål, og den kan vi give vor fulde tilslutning også fremover.

Fuglsang: Jeg kan for så vidt give den højtærede udenrigsminister ret i, at denne redegørelse kommer på et rigtigt tidspunkt, og vil derfor også takke for den. Den kommer i en tid med såvel lyspunkter som faretruende mørke skygger, og netop i vor del af verden er der udsigt til truende skygger. På den ene side er der tegn på afspænding. Den højtærede minister nævnte Mikojans rejse til De Forenede Stater og besøget i Danmark på hjemrejsen med mange nye forhandlinger og kontakter, og ministeren nævnte ligeledes den engelske premierminister Macmillans besøg i Sovjetunionen, om hvilket denne selv siger, at det var absolut positivt, og han siger videre, at denne rejse har givet et indtryk af, at alle problemer kan, skal og vil blive løst ved forhandling. Disse ting er sammen med en række andre udtryk for fredskræfternes vækst, for en voksende erkendelse i alle lande af, hvor nødvendig freden er for verden og for menneskeheden. På den anden side stilles verden gang på gang over for spændte faretruende situationer, som i givet fald vil kunne styrte verden ud i katastrofen.

Det er under sådanne forhold, NATO nu går sin 10 års dag i møde. Den højtærede minister og nogle af ordførerne brugte endnu en gang det udtryk om NATO, at det var et defensivt instrument, et fredsinstrument. Over for dette står der bare inden for det sidste års tid en række begivenheder, bl. a. de tidligere nævnte i Libanon og Taiwan. I begge disse tilfælde deltog som hovedaktør NATOs førende stat, Amerikas Forenede Stater. Hvad Libanon angår, var det en så åbenlys aggressiv handling, at der næppe er nogen, der vil benægte det, lige så lidt som der er ret mange, der vil lægge navn til det grundlag, aktionen blev foretaget på. For mig at se er det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft en af de få danske, som